

Last film show

Direcció: **Pan Nalin**

Països: Índia, França, EUA (2021)

Festival de cinema asiàtic

Fitxa tècnica

Guió Pan Nalin **Fotografia** Swapnil S. Sonawane **Música** Cyril Morin **Interpretació** Richa Meena, Rahul Koli, Dipen Raval, Bhavin Rabari, Vijay Mer, Tia Sebastian, Kishan Parmar, Vikas Bata, Bhavesh Shrimali, Shoban Makwa **Durada** 102 min **Gènere** Drama **Llengües** Gujarati, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La pel·lícula segueix en Manu, un nen de deu anys de l'Índia. El protagonista viu amb el seu pare, que és un humil venedor de te en un recòndit poble hindú. Inesperadament, un dia el nen inicia un viatge de descobriment del món en 35 mm amb l'ajuda d'un amic que és projeccionista de pel·lícules. (Sensacine)

Crítica

Vint-i-quatre veritats per segon

El cineasta indi Pan Nalin declara el seu amor al setè art des d'una pel·lícula autobiogràfica, personal i íntima, que encara que no troba del tot una evolució narrativa convincent, és encantadora i suggestiva en termes generals.

Després de tot, el cinema és un art tan col·lectiu com individual: d'una banda, perquè depèn de la conjunció de sensibilitats, d'una suma d'humors que s'uneixen per crear quelcom que roman; de l'altra perquè neix del més profund de la pròpia identitat, de la convicció de sortir i buscar alguna cosa més. **Last film show** (Pan Nalin, 2021) camina de la mà amb el nostàlgic, el que es pot identificar amb una manera d'entendre el cinema que va més enllà de l'abstracció: la narració com a mode de vida, com a òptica a través de la qual observar el món. Sí, l'obra és un altre «homenatge al cinema» dels que darrerament en tenim força entre mans, i mentre escric aquestes línies, a més de l'omnipresent *Cinema Paradiso* (Giuseppe Tornatore, 1988), em ve a la ment constantment *Un segundo* (2020) de Zhang Yimou —cineasta que, per cert, Nalin cita entre els seus «homenatjats» al final de **Last film show** entre d'altres noms com Stanley Kubrick, Quentin Tarantino o Jane Campion—, tant per temàtica com per execució: l'acostament al cinema i l'art d'explicar històries des de la candidesa, des de la puresa fundacional del que es defineix per i per a ell, que troba en la successió de fotogrames no aquelles vint-i-quatre mentides per segon que deia Haneke, sinó una via per trobar la llum —bonica, encara que naïf, metàfora treu Pan Nalin en aquest aspecte de la unió entre la llum i el cinema— als llocs més foscos.

Last film show explica la història d'en **Samay**, un nen de nou anys que descobreix que la seva passió és el cinema i que vol dedicar cada segon de la seva vida a l'art de la narració, encara que les circumstàncies de la seva vida no l'hi posaran fàcil. Deia el mateix Nalin en roda de premsa que la pel·lícula està basada en la seva pròpia infància, on va créixer a l'oest de l'Índia i on no va veure el seu primer film fins als nou anys: és fàcil sentir l'obra com una cosa personal, íntima, que parla directament a l'espectador amb veu gairebé infantil, la d'en **Samay**, remenant l'interior d'una passió i assentant les bases d'una gènesi. D'altra banda, malgrat les seves moltes interioritats i capes refractàries —de la llum—, **Last film show** té alguna cosa insatisfactòria, una cosa que no acaba de sedimentar i que té a veure amb cert sentit de la repetició, amb certa actitud fílmica que porta la narració a romandre modificant petits elements d'estil massa temps de metratge, introduint potents idees estètiques però deixant a la deriva el creixement vital dels personatges i abandonant-ho a a penes un parell de moments de catarsi en què, efectivament, la funció avança. La redempció familiar, el sistema social de castes, el paper del gènere en l'estructura domèstica, el canvi del que és vell pel que és nou i el trauma que comporta, són només alguns dels grans temes pels quals **Last film show** passa per sobre sense arribar mai a introduir-s'hi a fons, quedant-se en la «carta d'amor» al cinema, que ho és, però no prou transformadora per mantenir-se dreta sense aquest «alguna cosa més» que li podria haver aportat més profunditat en el seu context i els seus arcs narratius tangencials. Pan Nalin, que ve de la interessant *7 diasas* (2015), entrega una pel·lícula bella i atemporal, lluminosa per concepció però limitada pel seu propi volum. Encara que quedar-se amb en **Samay** per sempre resultarà molt fàcil. Això ho té guanyat.

David García Miño - cintilatio.com

Organització:

En conveni amb:

